

Opus Dei – ora et labora

Powołanie do Opus Dei oznacza zobowiązanie do kroczenia szczególną drogą miłowania Boga ponad wszystko i miłowania bliźniego ze względu na Niego. Członkowie „Dzieła Bożego” starają się zatem przemieniać swoją pracę, życie rodzinne, relacje z innymi ludźmi w służbę Bogu, Kościołowi i bliźnim. Rozpowszechniają oni jednocześnie radosne przesłanie, że Bóg powołuje każdego człowieka do świętości. Osiągnąć ją można przepełniając swoje codzienne życie modlitwą i pracą.

Świętość w życiu codziennym

Charakterystyczną cechą duchowości Opus Dei jest przekonanie, że chrześcijanin żyjący pośród spraw tego świata jest powołany do świętości i apostołstwa pozostając w świecie. Tak przedstawia tę prawdę św. Josemaría Escrivá: *„Każdy niech pozostanie w takim stanie w jakim został powołany – aby prowadzić każdego ku temu, by wypełniał swoje zadania i obowiązki właściwe jego stanowi, jego misji w Kościele i w społeczeństwie w sposób jak najbardziej doskonały”* (Rozmowy z Prałatem Escrivá, 16). Można powiedzieć, że chrześcijanie zostali umieszczeni w świecie, w danym miejscu i czasie po to, by właśnie tam nieść światło Ewangelii. *„Porzućcie mrzonki, fałszywe urojenia, złudzenia, to, co ja nazywam mistyką gdybania – gdybym się nie ożenił, gdybym miał inny zawód, gdybym był zdrowszy, gdybym był młody, gdybym był stary! – a w zamian roztropnie trzymajcie się rzeczywistości bardziej materialnej i bezpośredniej, bo właśnie tam jest Pan”*

(Rozmowy z Prałatem Escrivá, 116). „Właśnie tam” – oto jest miejsce każdego człowieka w świecie, miejsce jego powołania. „Mój” świat, „moja” rodzina złożona z konkretnych osób, „moje” studia, „moja” praca – wszystko to tworzy rzeczywistość daną przez Opatrzność Bożą jako miejsce wypełniania chrześcijańskiego posłannictwa do świętości.

Dobrze pracować dla Boga

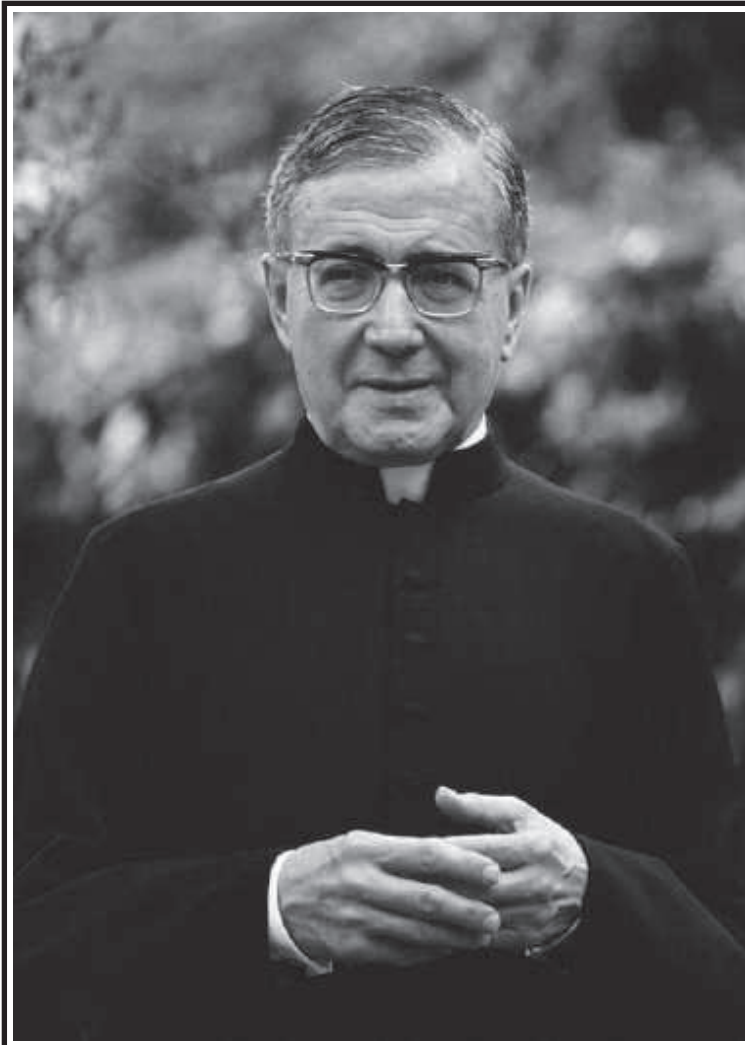
Praca nie jest karą, lecz zadaniem, które Pan Bóg powierzył nam od pierwszych chwil. Człowiek został umieszczony w ogrodzie Eden, *„aby uprawiał go*

umiłowania. *„Pytałeś mnie, co możesz ofiarować Bogu. – Nie muszę się zastanawiać nad odpowiedzią: To samo, co czynisz zawsze, ale lepiej wykonywane i ukoronowane miłością, która by cię pobudzała do myślenia bardziej o Nim, a mniej o sobie”* (Bruzda, 495). Zdaniem ks. Josemaríi każdy chrześcijanin powinien widzieć w pracy ogromną wartość, ważny środek służący godności osoby ludzkiej i społecznemu postępowi. Powinien traktować pracę jako zwyczajną drogę do osobistego zjednoczenia z Chrystusem, poprzez naśladowanie Jego ukrytego życia w Nazarecie, które wypełnione było pracą i służbą innym.

Poprzez codzienne wykonywanie swoich obowiązków chrześcijanin współpracuje z pełną miłości pracą Boga – dziełem stworzenia i odkupienia świata.

Św. Josemaría Escrivá szczywał chrześcijan do tego, by uświęcać siebie i innych w pracy. Aby tak się mogło stać należy dobrze, rzetelnie, uczciwie i kompetentnie wykonywać swoje obowiązki. *„Nie da się uświęcić pracy, która po ludzku rzecz biorąc jest partanią, ponieważ nie możemy ofiarować Bogu źle wykonanych zadań”* (Bruzda, 493). Chrześcijanin jest zatem powołany do tego, by w pracy wykorzystywać wszystkie swoje talenty i uzdolnienia, by poprzez pracę czynić świat lepszym.

Nie tylko jednak „produkt” naszych czynności ma być doskonalszy pod względem technicznym. Praca winna przemieniać także samego człowieka, aby coraz bardziej promie-

i doglądał” (Rdz 2, 15). Praca jest zatem elementem ludzkiej kondycji. Założyciel Opus Dei zachęcał chrześcijan nie tylko do pracy, ale również do głębokiego jej

niował on na otaczające go środowisko blaskiem cnót chrześcijańskich.

Codzienna praca umożliwia praktykowanie wielu cnót, chociażby troski o innych, dbałości o porządek, punktualności, sprawiedliwości czy pokory. Przede wszystkim jednak praca ukazuje miłość poprzez służbę. Ksiądz Josemaría tak o tym pisał: „*Poświęcam się służbie, przemienianiu całego mojego życia w narzędzie służby innym, z miłości do mego Pana Jezusa*” (*To Chrystus przechodzi*, 27). Każdy zatem chrześcijanin powinien wykonywać swoją pracę tak, aby stawała się ona prawdziwą służbą innym.

Motor każdego działania

Założyciel Opus Dei, św. Josemaría Escrivá, wielokrotnie podkreślał, że w życiu chrześcijanina modlitwa jest ważniejsza od pracy. Mówił tak: „*Modlitwa jest fundamentem duchowego*

gmachu” (*Droga*, 83) i jeszcze: „*Działanie nic nie jest warte bez modlitwy, a modlitwa nabiera wartości przez ofiarę*” (*Droga*, 81). Czym zatem jest modlitwa dla członków „Dzieła Bożego”?

Zdaniem księdza Josemaríi chrześcijanin, który nie praktykuje modlitwy wewnętrznej nie zazna bliskości Boga; jego modlitwa jest bowiem tylko pustym echem wypowiadanych słów. Nasz świę-

ty tak upomina: „*Powoli! – Uważaj, co mówisz, kto to mówi i do kogo. – Bo to szybkie klepanie, bez zastanowienia się – to pusty hałas, łomotanie w blachę.*

Więc powiem ci za św. Teresą, iż choćbyś najdłużej poruszał wargami, nie uważam tego za modlitwę” (*Droga*, 85).

I zaraz potem wyjaśnia co rozumie przez modlitwę: „*Piszesz do mnie: «Modlitwa jest rozmową z Bogiem. Ale o czym?».* – *O czym? O Nim, o tobie. O twoich radościach i smutkach, sukcesach i niepowodzeniach, o szlachetnych ambicjach o codziennych kłopotach... o twoich słabościach! Dziękczynienia i prośby. Miłość i skrucha. Jednym słowem, poznać Boga i poznać siebie: «być razem!»*” (*Droga*, 91). A zatem modlitwa to nie coś drugorzędnego, to źródło i motor naszego działania.

Byłoby niemożliwe przemienić codzienne obowiązki i zajęcia w okazję do rozmowy z Bogiem bez poświęcenia części czasu wyłącznie Panu Bogu. Aby żyć w Jego obecności potrzebne są sakramenty oraz pewien określony

czas, przeznaczony na codzienną modlitwę. Dlatego św. Josemaría Escrivá tak często podkreślał wielką wagę Mszy Świętej, lektury Ewangelii oraz osobistej modlitwy. „*«Nie samym chlebem żyje człowiek, ale każdym słowem, które pochodzi z ust Bożych» – powiedział Pan. Chleb i Słowo! – Hostia i modlitwa. Bez tego nie będziesz żył życiem nadprzyrodzonym*” (*Droga*, 87). Czas poświęcony tylko na osobisty kontakt z Bogiem –

czas nie będący jedynie odizolowanymi chwilami czy religijnymi przerwami w światowym życiu – umożliwia przekształcenie pracy, odpoczynku i całego

życia w formy okazania Bogu miłości w przyjaźni, w której pragnie się wszystko dzielić z Przyjacielem.

Duchowość Opus Dei zakłada, że wszystko, co uszlachetnia człowieka – cała jego praca, wszystkie kontakty z innymi ludźmi – może być przemienione w modlitwę. Dlatego też całe „życie chrześcijańskie powinno być jedną, nieustanną modlitwą, dokładaniem wszelkich starań, aby żyć w obecności Boga od rana do wieczora i od wieczora do rana” (*To Chrystus przechodzi*, 116).

Źródła:

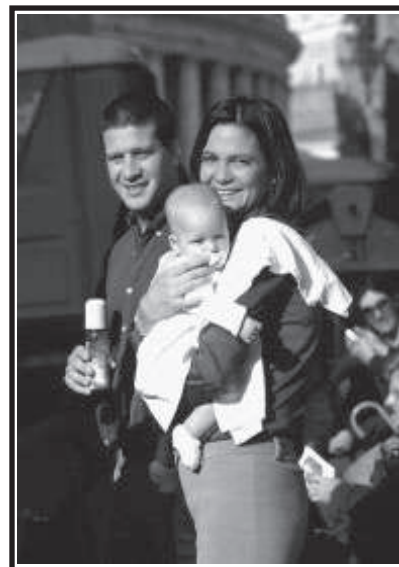
Św. Josemaría Escrivá, *Bruzda*, Katowice – Zabki 2005.

Św. Josemaría Escrivá, *Droga*, Katowice – Zabki 2005.

Św. Josemaría Escrivá, *Rozmowy z Pralatem Escrivá*, Katowice 1994.

Św. Josemaría Escrivá, *To Chrystus przechodzi*, Katowice 1992.

Paweł Lewandowski

ISSN: 1506-8641

Paślij mnie

Pismo Alumnów Wyższego Seminarium Duchownego w Tarnowie
Rok XV *WIOSNA 2007* *nr 1(73)*

Drodzy Czytelnicy!

Minął już okres Wielkiego Postu. Niedługo będziemy przeżywali radosny czas zmartwychwstania Jezusa.

Ten mijający czas pokuty, rozpoczęty Środą Popielcową przypomniał nam, kim tak naprawdę jesteśmy. Z jednej strony prochem i cieniem, który jest nie-trwały, ulotny i zanika w mgnieniu oka. Jednak popiół odsyła nas do następującej po wszystkim rzeczywistości – zmartwychwstania. Wskazuje, iż nie wszystko może zostać zniszczone przez ogień, czas, że zawsze jest pewien element (proch), z którego Bóg może na nowo stworzyć człowieka.

Na początku naszej pracy dziękujemy poprzedniej Redakcji za wysiłek włożony w przygotowanie dotychczasowych numerów, a Was, Drodzy Czytelnicy, gorąco zapraszamy do lektury.

Redakcja

Adres redakcji:
Poslij mnie
ul. Piłsudskiego 6
33-100 Tarnów
tel. (014) 621-35-04

e-mail: poslijmnie@tlen.pl
www.wsd.diecezja.tarnow.pl/poslijmnie.php

Spis treści

AKTUALNOŚCI

Pamięci ks. Edwarda Lazarowicza	str. 2
Niezapomniane wrażenia...	str. 4
„Przypatrzcie się, bracia, powołaniu waszemu”	str. 5
Praktyka wielkopostna diakonów	str. 6
Tajemnica każdego świętego to tajemnica modlitwy	str. 7
„Idźcie i głoscie”	str. 10

TEMAT NUMERU – WIELKA OPOWIEŚĆ

Wielka Opowieść	str. 12
Główne treści teologiczne Wielkiego Postu	str. 14
Dżentelmeńskie wykroczenie?	str. 16
Zapomniana jałmużna	str. 19
Tajemnica Wielkiego Piątku	str. 21
Oczekiwanie Wielkiej Soboty	str. 22
Światło nadziei	str. 24

STAŁE RUBRYKI

Opus Dei – ora et labora	str. 26
To już było...	str. 28
Wciąż potrzeba daru wiary	str. 31
Pasją służyć Bogu i człowiekowi	str. 32
Alegoreza na wielkim ekranie, cz. I	str. 34
Zwycięstwo nad śmiercią	str. 36
Rekomendacje kulturalne	str. 39
www.warto.pl	str. 42
Kronika wydarzeń	str. 44

